

[J. M. Pedersen.]

at jeg har talt beløbene sammen for de 21 år, rådet har bestået, og hvis jeg ikke husker forkert, har jeg også sagt det i min tale i dag. Jeg er temmelig sikker på, at det er talt rigtigt sammen for de 21 år, og at det er 4,5 mill. kr. Når så dertil lægges udgiften til bygninger o. s. v., kommer vi op på de 8 millioner, jeg omtalte.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Viola Nørlov: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Formanden: Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, fredag den 16. november, kl. 13 med følgende dagsorden:

1) *Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående:*

Forslag til lov om ophævelse af lov om statens husholdningsråd [af J. M. Pedersen m. fl.].

2) *Valg af 1 medlem til folketingets sukkerudvalg* (i stedet for Svend Jørgensen).

3) *Tredje behandling af:*

Forslag til lov om ind- og udførsel af fisk.

4) *Første behandling af:*

Forslag til lov om ændringer af lov om folkeskolen.

5) *Første behandling af:*

Forslag til lov om gymnasieskoler.

6) *Første behandling af:*

Forslag til folketingsbeslutning om ændringer i skolevæsenets ordning [af Hvidberg m. fl.].

Mødet hævet kl. 14³².

23. møde.

Fredag den 16. november kl. 13.

Formanden: I skrivelse af dags dato meddeler forsvarsministeren, at han i henhold til folketingets forretningsorden § 19, stk. 3, ønsker — så vidt muligt i dag — at give tinget en redegørelse for afgivelsen af en dansk militær styrke til De Forenede Nationers politistyrke i det mellemste østen.

I skrivelse af dags dato meddeler finansministeren, at han ønsker her i tinget mundtligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring i lov nr. 179 af 23. juni 1956 om vurdering af landets faste ejendomme.

I skrivelse af dags dato meddeler indenrigsministeren, at han ønsker her i tinget skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme og forslag til lov om ændring af lov vedrørende personlig skat til kommunen.

I skrivelse af dags dato meddeler finansministeren, at han ønsker her i tinget skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om en tillægsafgift af visse motorkøretøjer m. v. for finansåret 1957-58.

Uden for dagsordenen giver jeg ordet til den højtærede finansminister, for at han kan fremsætte det for hans vedkommende anmeldte lovforslag.

Finansministeren (Kampmann): Jeg skal tillade mig for det høje ting at fremsætte forslag til lov om ændring i lov nr. 179 af 23. juni 1956 om vurdering af landets faste ejendomme.

Samtidig fremsætter indenrigsministeren skriftligt to lovforslag, nemlig

- 1) forslag til lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme og
- 2) forslag til lov om ændring af lov vedrørende personlig skat til kommunen.

Disse tre lovforslag udgør en del af regeringens samlede forslag til en skatte- og

[Finansministeren.]

udgiftsreform, som det høje ting har haft lejlighed til at behandle i de tre forudgående samlinger.

Opprindelig omfattede reformkomplekset 16 lovforslag, hvoraf 2 mindre forslag blev gennemført i forbindelse med den forenkling af indkomst- og formuebeskatningen til staten og den fælleskommunale udligningsfond, som det lykkedes at tilvejebringe enighed om i sidste samling.

Under udvalgsbehandlingen af de mange, til dels meget omfattende forslag har det vist sig, at arbejdsstoffet er for stort til, at hele lovkomplekset kan gennemarbejdes i løbet af en enkelt samling. De to folketingsudvalg, der i sidste samling beskæftigede sig med skatte- og udgiftsreformforslagene, har — til trods for, at der blev afholdt et stort antal møder og udfoldet en betydelig arbejdsindsats — kun nået at behandle en del af de forelagte spørgsmål. For at fremskynde arbejdet med reformen har regeringen derfor i år valgt så tidligt som muligt at fremsætte lovforslag om ejendomsbeskatning til stat og kommune samt om den kommunale indkomstskat. En del af problemerne i disse lovforslag har allerede været indgående behandlet under udvalgsarbejdet i foråret, og det har derfor ved udarbejdelsen af lovforslagene været muligt på en lang række punkter at tage hensyn til de synspunkter, der fra forskellige side har været fremført under udvalgenes drøftelser.

Endelig gør den forhøjelse af ejendomsværdierne, som nu finder sted ved den 11. almindelige vurdering, en reform af vor ejendomsbeskatning særlig aktuell. Statsministeren har allerede i åbningstalen bebudet, at regeringen har til hensigt at søge uheldige virkninger af de forhøjede ejendomsvurderinger afbødet, og der er fra anden side i det høje ting givet udtryk for lignende synspunkter. De to lovforslag om ejendomsbeskatningen til stat og kommune må ses som et led i disse bestræbelser.

Jeg skal herefter redegøre nærmere for de enkelte lovforslag.

Forslaget til lov om ændring af den lov, der i sidste samling blev vedtaget om vurdering af landets faste ejendomme, indeholder stort set de samme bestemmelser

som det forslag, jeg i januar måned fremsatte her i tinget. Dette lovforslag indeholdt dels bestemmelser om vurdering af fast ejendom, dels regler om ejendommens beskatning til staten. Medens vurderingsreglerne blev færdigbehandlet og ophøjet til lov i sidste samling, blev man ikke færdig med beskatningsreglerne, og de genfremsettes derfor nu med enkelte ændringer.

Forslagets regler om grundstigningsskyld har jeg haft lejlighed til at redegøre udførligt for i min fremsættelsestale her i tinget den 19. januar i år. Jeg skal derfor tillade mig at henvise til folketingets forhandlinger 1955-56, sp. 2275, og blot minde om, at de foreslåede nye beskatningsregler alene tager sigte på de grundstigninger, der indtræffer efter den 11. almindelige vurdering pr. 1. september i år. Grundstigningsskylden af disse grundværdistigninger foreslås beregnet med 4 pct. af den fulde værdistigning, således at de særlige grundbeløbstillæg bortfalder.

Endvidere foreslås ejendomsskylden afviklet i overensstemmelse med skattekommissionens forslag og januarforslaget. Påligning af ejendomsskyld til staten skal ikke mere finde sted. Den gamle ejendomsskyld, der påhviler de enkelte ejendomme for året 1956, foreslås fikseret og gradvis nedskrevet over en 40-årig periode, der påbegyndes pr. 1. april 1961. Det synes rigtigt at fiksere ejendomsskylden nu for at imødegå virkningerne af de højere vurderinger af bygningerne. Derimod kan man spørge, om tiden er inde til endeligt at fastlægge en aftrapning af ejendomsskylden i de gamle ejendomme, da en sådan aftrapning nærmest vil bidrage til at forøge spændingen mellem de forskellige huslejeniveauer. Jeg har dog i forslaget fundet det rigtigt at følge skattekommissionens betænkning.

Efter lovforslaget omfatter fikseringen og aftrapningen ejendomsskylden såvel til staten som til den fælleskommunale udligningsfond. Da der i år endnu ikke er fremsat forslag om ophævelse af udligningsfonden, er der i forslaget optaget bestemmelser om, at udligningsfonden også efter fikseringen skal bevare sin andel af ejendomsskylden. På samme måde beholder udligningsfonden efter forslaget sin hidtidige andel af grundskylden.

[Finansministeren.]

Reglerne om fiksering af ejendomsskylden svarer dog ikke på alle punkter til reglerne i januarforslaget. Det er blandt andet af praktiske grunde foreslået, at der ved fikseringen ses bort fra eventuel hel eller delvis fritagelse for ejendomsskyld. Ejendomsskylden foreslås i alle tilfælde fikseret til det beløb, der ville have været betalt som ejendomsskyld, såfremt hel eller delvis fritagelse ikke var givet. Herved undgås det, at én gang indrømmet fritagelse bevares, dersom ejendommen senere overgår til anden anvendelse, der ikke berettiger til fritagelse.

Endvidere er den gældende bestemmelse om, at grundskyld af skovejendomme kun svares med 4,5 promille, ikke medtaget i forslaget. Dette skyldes, at der ved den i sidste samling gennemførte lov om vurdering af fast ejendom er indført nye bestemmelser om, hvorledes grundværdien for skovejendomme skal fastsættes. Hidtil har grundværdien for skove været ansat til 60 pct. af normalværdien; men ved den nye lov er det overladt til ligningsrådet at fastsætte, hvilken procentdel af normalværdien der skal anvendes, og denne procentdel er for indeværende vurderingsperiode fastsat til 45.

I øvrigt skal jeg tillade mig at henvise til de meget omfattende bemærkninger, der ledsager lovforslaget.

De to forslag om den kommunale beskatning, der fremsættes af indenrigsministeren, hænger nøje sammen med de foreslåede bestemmelser om ejendomsskat til staten, hvorfor jeg skal tillade mig også at omtale disse forslag. Den gældende lov om kommunal ejendomsskat bygger i høj grad på de samme principper for beskatning af fast ejendom som den gældende statsskattelov. Da reglerne om ejendomsskat til staten nu foreslås ændret, må det være naturligt også at ændre de tilsvarende kommunale bestemmelser. Samtidig foreslås reglerne om den kommunale skatteudskrivnings fordeling på fast ejendom og indkomst lagt om, og dette har affødt visse forslag til ændringer i den kommunale indkomstskat.

Forslag til lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme går først og fremmest ud på, at ejendomsskylden såvel til

by- og sognekommuner som til amtskommuner fikseres på grundlag af den 10. almindelige vurdering af 1950 og derefter aftrappes over en periode på 40 år efter samme mønster som ejendomsskylden til staten. Da de kommunale ejendomsskyldpromiller kan variere fra år til år, har man ikke — som for statens vedkommende — fundet det forsvarligt at fikserer ejendomsskylden alene på grundlag af den promise, der i den enkelte kommune har været anvendt for indeværende skatteår. Det foreslås i stedet for, at fikseringen gennemføres på basis af gennemsnittet af promillerne for de 4 sidste skatteår.

Herefter vil ejendomsskylden, såvel til staten som til kommunerne, ikke længere være et levende led i beskatningen. Nybygninger vil ikke længere blive pålignet ejendomsskyld, og for de bestående bygninger vil fikseringen betyde, at det beløb, der fremtidig kommer til at hvile som ejendomsskyld på de enkelte ejendomme, bliver et fast beløb i kroner og øre, der aldrig kan forhøjes, og som fra og med 1. april 1961 gradvis nedsættes. De forhøjelser af ejendomsværdierne, der nu finder sted ved den 11. almindelige vurdering i dette efterår — eller ved senere vurderinger — vil altså ikke medføre nogen forhøjelse af den fremtidige ejendomsskyld på de enkelte ejendomme. Ved gennemførelsen af den her foreslåede fiksering undgås enhver diskussion om at modvirke stigninger i ejendomsskylden gennem forhøjelse af de skattefrie fradrag, således som man har været inde på ved tidligere vurderinger.

I øvrigt er forslagens regler om fiksering og aftrapning af den kommunale ejendomsskyld udformet således, at de ganske svarer til reglerne for ejendomsskyld til staten.

Forslagets bestemmelser om fritagelse for kommunal ejendomsskat er ligeledes så vidt muligt i overensstemmelse med de tilsvarende regler for ejendomsskat til staten, og det er i det hele taget tilstræbt at bringe lovforslagets enkelte bestemmelser i overensstemmelse med de tilsvarende regler for statsejendomsskatten.

De gældende regler om statstilskud til amtskommunerne til nedsættelse af grundskyldpromillen i år, hvor landbrugets forrentningsprocent er særlig lav, er ikke direkte optaget i lovforslaget, men de nu

[Finansministeren.]

gældende bestemmelser herom foreslås opretholdt indtil videre. Da spørgsmålet om statstilskud til amtskommunerne hænger nøje sammen med, i hvilket omfang og på hvilken måde staten fremtidig skal bidrage til de kommunale udgifter, må en revision af de pågældende bestemmelser afvente de øvrige forslag om „byrdefordeling“.

På ét punkt foreslås der dog væsentlige ændringer i forhold såvel til de gældende regler som til de tidligere fremsatte skatte-reformforslag, nemlig med hensyn til de regler, der gælder i landkommunerne om skatteudskrivningens fordeling på fast ejendom og indkomst. Dette spørgsmål har i foråret været indgående drøftet i skatte-reformudvalget. For bykommunernes vedkommende er man blevet stående ved forslaget om at fjerne de hidtidige overgrænser for de kommunale grundskyldpromiller. Købstæderne, der jo hidtil har haft forholdsvis lave ejendomsskatter, skal efter forslaget frit kunne forhøje deres grundskyldpromiller, medens de ikke på noget tidspunkt skal kunne fastsætte dem lavere end de nugældende promiller.

For sognekommunernes vedkommende har der i udvalget været interesse for en mere gennemgribende omlægning af de gældende regler.

Hidtil er fordelingen af skatteudskrivningen på fast ejendom og indkomst foregået på den måde, at der for 4 år ad gangen er fastsat et bestemt forhold — det såkaldte ligningsforhold — mellem de beløb, der skal udskrives på fast ejendom og på indkomst. Ved denne fremgangsmåde, der har været benyttet i snart 100 år, vil uforudsete forskydninger i beskatningsgrundlagets sammensætning i løbet af 4 års perioden kunne medføre urimelige ændringer i skattesatserne.

Til belysning heraf skal jeg henvise til de mange kommuner, hvor der for tiden finder en betydelig tilflytning sted. Tilflytningen vil nødvendiggøre en kraftig forøgelse af skatteudskrivningen og vil i reglen være ledsaget af en tilsvarende stigning af indkomstmassen i kommunen. Grundværdierne, altså ejendomsskattegrundlaget, vil derimod ikke — i hvert fald ikke straks — blive påvirket i væsentlig grad af tilflytningen. Når nu ligningsforholdet

ligger fast, således at der ikke kan ændres ved forholdet mellem de beløb, der skal udskrives på de faste ejendomme og på indkomsterne, vil dette føre til, at grundskyldpromillen vil stige nogenlunde i takt med det stigende skattebehov, medens skatteprocenten som følge af stigningen i indkomstmassen kun i mindre grad — og muligvis slet ikke — vil blive påvirket heraf.

For at undgå, at forskydninger i beskatningsgrundlagens sammensætning får sådanne utilsigtede virkninger for skattesatserne, foreslås det nu, at de hidtidige ligningsforhold afskaffes og erstattes af et system, hvorefter forholdet mellem selve skattesatserne fastlægges. Efter forslaget er det forholdet mellem grundskyldpromillen og skatteprocenten, som er kaldt udskrivningsforholdet, der i sognekommunerne skal fastsættes for 4 år ad gangen. Dette betyder, at en ændring af det ene beskatningsgrundlag — f. eks. indkomsterne — automatisk får indflydelse på såvel grundskyldpromillen som skatteprocenten, idet der inden for 4 års perioden ikke kan ske ændring i den ene skattesats, uden at den anden samtidig ændres tilsvarende. Hvis en kommune har fastsat udskrivningsforholdet til f. eks. 4, vil det sige, at grundskyldpromillen i hele 4 års perioden talmæssigt skal være 4 gange så stor som skatteprocenten, d. v. s. at grundskyldpromillen og skatteprocenten skal fastsættes til henholdsvis 24 og 6, 20 og 5, 16 og 4 o. s. v.

Samtidig foreslås det, at 4 års perioderne for udskrivningsforholdets fastsættelse fremtidig kommer til at følge de 4-årige perioder for de almindelige ejendomsvurderinger. Herved opnår man, at kommunerne ved udskrivningsforholdets fastsættelse nogenlunde har kendskab til ejendomsskattegrundlaget i hele 4 års perioden.

Hidtil har skatteudskrivningens fordeling på fast ejendom og indkomst varieret stærkt fra sognekommune til sognekommune. I nogle egne af landet udskrives henimod 80 pct. af kommuneskatterne på fast ejendom, i andre egne kun 10—20 pct. Skattekommissionen beskæftigede sig indgående med disse forskelle og anbefalede, at der blev tilvejebragt større ensartethed på dette område. Denne tanke blev taget op i skatte-

[Finansministeren.]

reformforslaget, hvorefter der skulle fastsættes visse grænser — såvel opad som nedad — for ligningsforholdets størrelse. Da bykommunernes grundskyldpromiller er forholdsvist lave, ville en mindstegrænse for udskrivningen på fast ejendom imidlertid let kunne gøre det vanskeligt for forstadskommuner at tilpasse deres beskatningsforhold efter den tilstødende bykommunes. Der er derfor i det nu foreliggende forslag ikke optaget nogen mindstegrænse for udskrivningsforholdet, men alene en overgrænse. Denne overgrænse foreslås fastsat til 5, således at grundskyldpromillen højst må andrage 5 gange skatteprocenten.

Det vil naturligvis altid bero på et skøn, hvor en sådan overgrænse skal fastsættes. Til belysning af, hvorledes den foreslåede overgrænse vil virke, kan jeg nævne, at 682 af de 1301 sognekommuner, altså omkring halvdelen, i 1954-55 havde et udskrivningsforhold på 5 eller derover, og at det for ganske enkelte af disse kommuner endda lå over 20. Disse tal er næppe undergået større ændringer siden dengang.

Det ville selvfølgelig være urimeligt, hvis de kommuner, der i dag har et højt udskrivningsforhold, fra det ene år til det andet skulle nedsætte deres udskrivningsforhold til 5 eller derunder. Det er derfor foreslået, at sognekommuner, hvis udskrivningsforhold i skatteåret 1956-57 overstiger 7, for den første 4 års periode højst skal være forpligtet til at nedsætte udskrivningsforholdet med 20 procent. For de følgende 4 års perioder skal udskrivningsforholdet nedsættes med 20 pct. af det udskrivningsforhold, der har været fastsat for den nærmest forudgående periode, indtil udskrivningsforholdet kommer ned på de førnævnte 5. Disse overgangsregler vil bevirke, at de nedsættelser af grundskyldpromillerne, som de pågældende kommuner skal foretage for at nå ned på et udskrivningsforhold på 5, alt andet lige, bliver nogenlunde lige store fra den ene periode til den anden. Det samme vil gælde de forhøjelser af skatteprocenterne, som modsvarer nedsættelserne af grundskyldpromillerne. Iøvrigt vil overgangsperioden kun for omkring en snes kommuner komme til at strække sig over mere end fem 4 års perioder.

Det foreslåede system med et udskrivningsforhold, der fastsættes for 4 år ad gangen, indebærer, at en sognekommune må fastsætte sin grundskyldpromille og sin skatteprocent under ét. Er udskrivningsforholdet fastsat til 4, må man på basis af de foreliggende beskatningsgrundlag først beregne, hvilke beløb en skatteprocent på 1 og en grundskyldpromille på 4 vil indbringe. Derefter opgøres, hvor meget denne skatteprocent og denne grundskyldpromille skal forhøjes, for at skatteudskrivningen kan dække kommunens skattebehov.

Dette system har nødvendiggjort visse tekniske ændringer i den kommunale personskattelov vedrørende skatteprocentens beregning. Disse ændringer er optaget i det samtidig fremsatte *forslag til lov om ændring af lov vedrørende personlig skat til kommunen*, og i dette forslag er der tillige medtaget en række andre ændringer i den kommunale indkomstbeskatning.

Under forhandlingerne i skattereformudvalget i foråret har de regler, hvorefter de kommunale indkomstskatter beregnes, været drøftet indgående. Man har været inde på, hvorledes de bestående ulemper bedst kan afhjælpes uden ophævelse af den gældende skattefradragsregel, og de nu foreslåede bestemmelser om den kommunale indkomstbeskatning bygger i høj grad på de ideer, der har været diskuteret i udvalget.

Beskatningen efter formue og lejlighed går tilbage til begyndelsen af forrige århundrede, da man endnu ikke kendte en egentlig indkomstbeskatning. Man søgte dengang at danne sig et skøn over den enkelte borgers skatteevne ved hjælp af oplysning om hans forskellige indtægtskilder, idet man vurderede deres formueværdi som et udtryk for hele hans økonomiske stilling — hans „formue“. De aktuelle omstændigheder, der måtte formodes at påvirke formuens værdi som målestok for skatteevnen, f. eks. vinding eller tab i det enkelte indkomstår, husstandens størrelse, sygdom og andre særlige forhold, blev der også taget hensyn til ved ligningen, idet man regulerede de indkomstbeløb, hvoraf skatten skulle beregnes, efter „lejlighed“.

Denne beskatningsform var naturlig i en periode, hvor det ikke var muligt at fremskaffe brugbare oplysninger om de enkelte

[Finansministeren.]

skatteyderes indtægtsforhold. Da der ved statsskatteloven af 1903 blev gennemført egentlige indkomstansættelser til brug for påligning af statsskat, gik man over til at benytte skatteyderens indkomster som grundlag for påligningen af den kommunale skat. Betegnelsen skat efter formue og lejlighed blev dog bevaret. Ved skatteligningen foretog man nu en konkret vurdering af indkomstens værdi som målestok for skatteevnen gennem en regulering af det indkomstbeløb, hvoraf skatten til staten skulle beregnes. Denne regulering omfattede dels forhøjelse efter indkomstkildernes art (formueforhøjelsen), dels forhøjelser eller nedsættelser efter lejlighed. Kommuneskatten beregnedes af de således regulerede indkomstbeløb med en for kommunens skatteydere fælles såkaldt ligningsprocent.

I princippet er disse regler stadig gældende i samtlige kommuner uden for de tre hovedstadskommuner. Der er dog siden 1903 sket forskellige ændringer. Kildeartsbeskatningen er efterhånden gået af brug i samtlige købstæder og $\frac{3}{4}$ af sognekommunerne, og reguleringen efter lejlighed foretages — efter at der er indført hustru- og børnefradrag — hovedsagelig alene efter indkomstens størrelse. I samtlige købstæder og et stort antal sognekommuner sker reguleringen efter lejlighed nu ved hjælp af faste skalaer — de såkaldte ligningsskalaer — uden nogen konkret vurdering af den enkeltes skatteevne. Reguleringer efter formue og lejlighed tager i de kommuner, hvor faste ligningsskalaer benyttes, fortrinsvis sigte på at tilvejebringe en vis progression i den kommunale indkomstskat.

Den indkomstbeskatning, der fremkommer ved anvendelsen af disse regler, har imidlertid en uheldig tendens til at ramme indtægtsforøgelse på visse indtægtstrin urimelig hårdt og stemmer kun dårligt med de beskatningsprincipper, der ellers anvendes her i landet. Da selve systemet medfører, at en skatteyder ved en indtægtsforøgelse f. eks. fra 9 000 til 10 000 kr. rykker

op på et trin i ligningsskalaen, hvor indkomsten forhøjes mere end hidtil, vil denne yderligere forhøjelse nemlig ikke alene ramme den 1 000 kr.s indkomstforøgelse, men tillige hele den oprindelige indkomst på 9 000 kr. Dette bevirker, at skattestigningen set i forhold til indtægtsforøgelsen på de 1 000 kr. bliver særdeles kraftig.

Er man nået op over det indkomsttrin, hvor den maksimale forhøjelse af indkomsten sætter ind, vil yderligere indtægtsforøgelse derimod blive forhøjet med samme procent som den oprindelige indtægt, og der bliver derfor på disse indtægtstrin ikke tale om, at indkomstforøgelsen beskattes særlig hårdt. De gældende regler bevirker i de fleste kommuner, at en indtægtsforøgelse på f. eks. 1 000 kr. beskattes hårdere, når indtægten i forvejen ligger mellem 5 000 og 15 000 kr., end den samme indtægtsforøgelse hos en skatteyder med en indtægt på over ca. 15 000 kr., hvilket jo er et ganske urimeligt og uholdbart forhold.

For at undgå disse ulemper har man i udvalget drøftet en omlægning af den kommunale indkomstbeskatning, således at skattebeløbene fremtidig beregnes ved hjælp af progressive rateskalaer ligesom indkomstskatten til staten og kommuneskatten i de tre hovedstadskommuner. Ved et sådant system opnår man, at der ved indtægtsforøgelser alene bliver tale om forhøjet beskatning af selve indkomstforøgelsen, medens beskatningen af den oprindelige indkomst ikke sættes i vejret.

Ligningsskalaerne i de enkelte kommuner er ret forskellige. For at undgå, at overgangen til det nye system skal medføre for store forskydninger i beskatningen for den enkelte skatteyder, foreslås det, at kommunerne får adgang til at vælge mellem 5 forskellige rateskalaer. Disse rateskalaer er udformet således, at de nogenlunde svarer til beskatningsforholdene i de forskellige typer af kommuner.

De foreslåede rateskalaer angiver alene skattens grundbeløb. Den enkelte kommune må derfor hvert år — under hensyn

[Finansministeren.]

til skattebehovet — fastsætte, med hvor stor en procent af grundbeløbene i den valgte skala skatten skal udskrives.

Rateskalaerne angiver kun de skattebeløb, der skal pålignes indkomster indtil 20 000 kr., efter at eventuelle hustru- og børnefradrag er trukket fra. Dette hænger sammen med, at der samtidig stilles forslag om, at den del af indkomsterne, der ligger over denne grænse, i alle kommuner skal beskattes med 20 pct.

For det store flertal af skatteydere med indkomster under 20 000 kr. vil kommuneskatten som hidtil blive pålignet efter regler, der er fastsat af den enkelte kommune, og som følgelig vil kunne variere fra kommune til kommune. For skatteydere med større indkomster vil det samme gælde kommuneskatten af den del af indkomsten, der ligger under 20 000 kr.

I de fleste kommuner udskrives der nu mindre end 20 pct. af den del af indkomsterne, der overstiger 20 000 kr. Som følge heraf vil forslaget bestemme medføre visse skatteforhøjelser for indkomstbeløb over 20 000 kr. Den deraf følgende merindtægt for kommunerne vil efter forslaget bevirke en tilsvarende nedsættelse af det beløb, der i alt udskrives på indkomstbeløb under 20 000 kr. Hvorledes denne skattelettelse fordeles på de forskellige indtægtsgupper, vil afhænge af de udskrivningsregler, som man dels hidtil har anvendt, dels fremtidig vil slutte sig til.

Disse omlægninger af indkomstskattens fordeling på de forskellige grupper af skatteydere kan imidlertid ikke bedømmes isoleret. Der er nemlig i landkommunerne en nær sammenhæng mellem ejendoms- og personbeskatningen, og det foran omtalte forslag, hvorefter ligningsforholdet erstattes af et udskrivningsforhold på højst 5, vil i mange sognekommuner medføre nedsættelse af ejendomsskatterne. I sådanne kommuner vil skatteydere, der besidder større faste ejendomme, derfor opnå lettelse i de kommunale ejendomsskatter, og disse lettelse kan — helt eller delvis — opveje de forhøjelser af indkomstskatten, som efter forslaget vil ramme indkomstbeløb over 20 000 kr.

20 pct.s reglen vil bevirke, at de bestående

forskelle i den kommunale indkomstskat for de større indtægters vedkommende vil blive formindsket til de skatteforskelle, der vil forekomme for en indkomst på 20 000 kr. Den skattemæssige tilskyndelse, som de store skatteydere hidtil har haft til at flytte til en lavere beskattet kommune, vil derfor blive stærkt formindsket, og herved er tilvejebragt en af forudsætningerne for erhvervsskattens afvikling.

Medens 20 pct.s skatten af den del af indkomsten, der overstiger 10 000 kr., efter forslaget skal gælde alle landets kommuner, er det tanken, at kun byer og visse bymæssige kommuner skal have pligt til at benytte rateskalasystemet. For de almindelige landkommuners vedkommende ville en overgang til rateskalasystemet fra det ene år til det andet i mange tilfælde kunne medføre en ret betydelig omlægning af skattebyrdens fordeling på forskellige grupper af skatteydere. Det er derfor foreslået, at disse kommuner fortsat skal kunne ligne deres indkomstskat efter de hidtil gældende regler, for så vidt angår indkomstbeløb under 20 000 kr. Dog foreslås adgangen til at foretage forhøjelser efter indkomstens kildeart nu helt afskaffet. De kommuner, hvor de hidtidige ligningsregler skal kunne bibeholdes, skal efter forslaget til enhver tid kunne vælge at gå over til rateskalasystemet, og de vil have mulighed for at lempe overgangen til en af de 5 rateskalaer ved gradvis at ændre den hidtil benyttede ligningsskala.

Efter forslaget skal rateskalaer altid anvendes ikke blot i de tre hovedstadskommuner og købstæderne, men tillige i en række bymæssige kommuner. Det gælder først og fremmest de københavnske omegnskommuner, der har den såkaldte „borgmesterordning“, og herudover alle kommuner med over 3 500 indbyggere i bymæssige bebyggelser eller mindst 1 000 indbyggere i forstadsbebyggelser. Hermed er det tilstræbt, at skatteudskrivningen i bymæssigt bebyggede områder overalt sker på grundlag af rateskalaer.

Blandt de øvrige bestemmelser i forslaget til ændring i kommuneskatteloven skal jeg blot henlede opmærksomheden på, at den andel af lønindtægter, som arbejdsgiveren kan pålægges at tilbageholde til

[Finansministeren.]

dækning af skyldig skat, foreslås forhøjet fra $\frac{1}{6}$ til $\frac{1}{4}$ for gifte og fra $\frac{1}{3}$ til $\frac{2}{5}$ for enlige. Samtidig foreslås kommunernes adgang til som led i skatteinddrivelsen at lukke for lys og gas ophævet. I tilslutning hertil vil jeg gerne sige, at der over for indenrigsministeriet er blevet rejst spørgsmål om at søge reglerne om lønindeholdelse ændret således, at de kan bringes til anvendelse over for en større gruppe lønmodtagere, end der er mulighed for i dag. Indenrigsministeriet overvejer for tiden dette spørgsmål, og indenrigsministeren har bedt mig sige, at han forbeholder sig under lovforslagets behandling i folketinget at fremkomme med forslag om en yderligere ændring af den pågældende lovbestemmelse.

Endvidere er det foreslået, at den hidtil gældende regel om, at eftergivelse af kommuneskat højst kan ske med $\frac{2}{3}$ af beløbet, bortfalder, således at kommuneskat fremtidig — på samme måde som statskat — vil kunne eftergives i sin helhed. Den tilsvarende bestemmelse i den kommunale valglov foreslås ændret i overensstemmelse hermed. De øvrige forslag til ændringer i kommuneskatteloven er hovedsagelig af teknisk karakter, og jeg skal derfor tillade mig herom at henvise til de udførlige bemærkninger til lovforslaget.

Det er mit håb, at disse lovforslag, der i vid udstrækning er udarbejdet på grundlag af de udvalgsdrøftelser, der fandt sted i sidste samling, vil bidrage til at fremme det fortsatte arbejde med den reform af vor skatte- og tilskudslovgivning, som vi alle er enige om er stærkt tiltrængt.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslagene til velvillig behandling her i tinget.

Skriftlig fremsættelse af lovforslag.

Indenrigsministeren (Carl Petersen): Jeg skal herved tillade mig for det høje folketing at fremsætte to lovforslag, nemlig *for-
slag til lov om beskatning til kommunerne af
faste ejendomme og forslag til lov om ændring
af lov vedrørende personlig skat til kommunen.*

Det førstnævnte lovforslag tilsigter i første række dels en afvikling af den kommunale ejendomsskyld, dels en ændring af de regler, hvorefter sognekommunernes skatte-

udskrivning fordeles på fast ejendom og indkomst.

Det andet lovforslag går navnlig ud på at indføre udskrivning af indkomstskat på grundlag af rateskalaer i købstæderne og de bymæssigt prægede kommuner. Endvidere stilles forslag om en ensartet beskatning i alle kommuner af den del af indkomsterne, der overstiger 20 000 kr.

For forslagernes nærmere indhold og virkninger er der gjort rede ved fremsættelsen i dag af lovforslaget om ændring i lov om vurdering af landets faste ejendomme (se sp. 1000 ff.).

Jeg anbefaler lovforslagene til det høje tings velvillige behandling.

Finansministeren (Kampmann): Jeg skal tillade mig for det høje ting at fremsætte *for-
slag til lov om en tillægsafgift af visse mo-
tor køretøjer m. v. for finansåret 1957-58.*

Forslaget går ud på en uændret forlængelse af de gældende bestemmelser for det kommende finansår.

Den 14. d. m. har jeg for det høje ting fremsat forslag til en ny vægtafgiftslov. Selv om en eventuel ny lov måtte blive vedtaget inden 1. april 1957, er det af administrative grunde udelukket, at den vil kunne få virkning allerede for finansåret 1957-58, og udskrivningen af vægtafgiften for dette finansår må derfor under alle omstændigheder ske efter de nugældende regler. Da den økonomiske situation stadig gør det påkrævet at opkræve tillægsafgiften, foreslås det at forlænge denne, således at den udskrives også for det kommende finansår.

Når forslaget til forlængelse fremsættes allerede nu, sker det for at muliggøre, at tillægsafgiften ligesom for indeværende finansår opkræves sammen med den ordinære vægtafgift, hvorved man vil kunne spare ca. 100 000 kr. i opkrævningsomkostninger. Tilrettæggelsen af opkrævningen af den ordinære vægtafgift for det kommende finansår er allerede i fuld gang, og da opkrævningsblanketterne (girokort) skal foreligge i endeligt godkendt korrektur senest den 1. december d. å., forudsætter en samlet opkrævning af ordinær vægtafgift og tillægsafgift, at loven om forlængelse af tillægsafgiften foreligger endeligt vedtaget senest den 1. december.

Idet jeg i øvrigt henviser til forslaget med